ច្បាប់
ស្តីពីចរាចរណ៍ផ្លូវគោក

រៀបចំវាយអត្ថបទឡើងវិញដោយយោងទៅតាមរដ្ឋកិច្ចកម្ពុជាលេខ ៨ - សីហា ១៩៩១ ទំព័រ ៣៣០ ដល់ ៣៤៤ ហើយមាន ៧ជំពូក និង ៦២មាត្រា ។

ជំពូកទី ១

បទបញ្ញត្តិទូទៅ មាត្រា ១ ដល់ មាត្រា ៦

ជំពូកទី ២

ចំពោះអ្នកថ្មើរជើង អ្នកជិះសត្វ ឬដឹកសត្វ មាត្រា ៦ ដល់ មាត្រា ៩

ជំពូកទី ៣

ចំពោះអ្នកបើកយានជំនិះ មាត្រា ១០ ដល់ មាត្រា ៣១

ជំពូកទី ៤

លក្ខណៈបច្ចេកទេសនៃយានជំនិះ មាត្រា ៣២ ដល់ មាត្រា ៣៨

ជំពូកទី ៥

អំពីសិទ្ធិរបស់អង្គការមានសមត្ថកិច្ចដោះស្រាយបទល្មើស និងបទបញ្ហាចរាចរណ៍ មាត្រា ៣៩ ដល់ មាត្រា ៤៥

ជំពូកទី ៦

ទោសបញ្ញត្តិស្តីអំពីបទល្មើសនឹងបទបញ្ហាចរាចរណ៍ មាត្រា ៤៦ ដល់ មាត្រា ៦១

ជំពូកទី ៧

បទញ្ញត្តិជាអវសាន មាត្រា ៦២

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ច្បាប់

ស្តីពី

ចរាចរណ៍ផ្លូវគោក

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

រដ្ឋសភា

រដ្ឋកម្ពុជា
ឯករាជ្យ សន្តិភាព សេរីភាព សុភមង្គល

ច្បាប់
ស្តីពី
ចរាចរណ៍ផ្លូវគោក

ជំពូកទី ១
បទបញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១.-

ច្បាប់នេះមានគោលដៅលើកកំពស់កិត្យានុភាព និងប្រសិទ្ធភាពក្នុងការការពារសុវត្ថិភាពចរាចរណ៍ រក្សាសន្តិសុខសាធារណៈ និងរបៀបរៀបរយសង្គម ការពារទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈ អាយុជីវិត និងផលប្រយោជន៍ស្របច្បាប់របស់ជនគ្រប់រូប ព្រមជាមួយនោះ មានគោលដៅអប់រំជនគ្រប់រូបអោយស្រឡាញ់ និងគោរពច្បាប់ អោយចូលរួមប្រឆាំង និងបង្ការបទល្មើសនឹងបទបញ្ហាចរាចរណ៍ ។

មាត្រា ២.-

រាល់អំពើដែលបង្កអោយមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ ត្រូវហាមឃាត់ ។

មាត្រា ៣.-

ការរំលោភលើ រូបរាងកាយ កិត្តិយស សេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងសមត្ថកិច្ចរបស់ភ្នាក់ងារតម្រួតចរាចរណ៍ដែលកំពុងបំពេញភារកិច្ច ត្រូវទទួលទោសតាមច្បាប់ ។

មាត្រា ៤.-

ច្បាប់នេះត្រូវអនុវត្តចំពោះការធ្វើចរាចរណ៍លើផ្លូវថ្នល់សាធារណៈទាំងអស់ ។

មាត្រា ៥.-

រដ្ឋកម្ពុជាកំណត់ការធ្វើចរាចរណ៍លើផ្លូវថ្នល់សាធារណៈនៅខាងស្តាំដៃរបស់ខ្លួន ។

មាត្រា ៦.-

អ្នកប្រើប្រាស់ផ្លូវសាធារណៈ ត្រូវគោរពអោយបានត្រឹមត្រូវ តាមបទបញ្ញត្តិដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ជំពូកទី ២
ចំពោះថ្មើរជើង អ្នកជិះសត្វ ឬដឹកសត្វ

មាត្រា ៧.-

ថ្មើរជើងត្រូវធ្វើចរាចរណ៍នៅលើចិញ្ចើមថ្នល់ ឬជាយថ្នល់ ។

ថ្មើរជើងត្រូវឆ្លងកាត់ទ្រូងថ្នល់ តាមគំនូសអង្កន់កាត់ទទឹងទ្រូងថ្នល់ ឬចន្លោះផ្លូវ បោះដែកគោលសំរាប់ថ្មើរជើង ដោយគោរពភ្លើងសញ្ញាចរាចរណ៍ ឬតាមការណែនាំរបស់ភ្នាក់ងារដែលមានសមត្ថកិច្ចប្រចាំការនៅទីនោះ ។ បើផ្លូវគ្មានគំនូសអង្កន់ ឬបោះដែកគោលទេ ថ្មើរជើងត្រូវឆ្លងកាត់ទទឹងទ្រូងថ្នល់ត្រង់ មិនត្រូវឆ្លងដោយបញ្ឆិតទ្រូងថ្នល់ ឬខ្វែងផ្លូវបែកជាបួនឡើយ ។

មាត្រា ៨.-

ក្បួនដង្ហែរនានា ក្រុមយោធា នគរបាល កុមារឈានមុខ សិស្ស និស្សិត សិល្បករ ដែលដើរជាពួក ជាក្រុម ដោយមានការចាត់តាំងត្រឹមត្រូវ អាចអនុញ្ញាតអោយដើរ ២ ជួរ ដល់ ៤ ជួរ យោលតាមទ្រូងថ្នល់តូច ធំ ហើយត្រូវធានាសណ្តាប់ធ្នាប់ចរាចរណ៍ ។

មាត្រា ៩.-

អ្នកជិះសត្វពាហនៈ ឬដឹកសត្វពាហនៈ អ្នកអូស ឬរុញរទេះដែលធ្វើចរាចរណ៍លើផ្លូវថ្នល់សាធារណៈត្រូវគោរពភ្លើង ឬផ្លាកសញ្ញាចរាចរណ៍ ឬតាមការណែនាំរបស់ភ្នាក់ងារដែលបំពេញភារកិច្ចនៅទីនោះ ។

ជំពូកទី ៣
ចំពោះអ្នកបើកយានជំនិះ

មាត្រា ១០.-

ហាមមិនអោយអនីតិជនអាយុតិចជាង ១៦ឆ្នាំ បើកបរយានយន្តគ្រប់ប្រភេទនៅលើផ្លូវថ្នល់សាធារណៈ ។

មាត្រា ១១.-

អ្នកបើកបរយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវធ្វើចរាចរណ៍តាមចំណែកផ្លូវ កំណត់សំរាប់ប្រភេទយាននិមួយៗ និងត្រូវគោរពតាមគំនូសចរាចរណ៍នៅលើទ្រូងថ្នល់ ភ្លើង ឬផ្លាកសញ្ញា និងសញ្ញានៃអ្នកបញ្ជាចរាចរណ៍ដូចខាងក្រោម :

១-គំនូសចរាចរណ៍នៅលើទ្រូងថ្នល់ :

ក-គំនូសបន្ទាត់ចង្អូតពណ៌ ស ដែលពុះចំកណ្តាលទ្រូងថ្នល់ ជាសញ្ញាហាមមិនអោយបរកាត់ ឬបរជាន់ ។

ខ-គំនូសបន្ទាត់ដាច់ៗ ពណ៌ ស ដែលពុះចំកណ្តាលទ្រូងថ្នល់ ជាសញ្ញាអនុញ្ញាតអោយបរកាត់ ។

គ-គំនូសបន្ទាត់ដាច់ៗ ពណ៌ លឿង ដែលនៅអមខាងគំនូសបន្ទាត់បង្អូតពណ៌ស ដែលពុះចំកណ្តាលទ្រូងថ្នល់ ជាសញ្ញាអាចបរកាត់បាន ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ឃ-នៅតាមផ្លូវដែលមានបន្ទាត់ចង្អូតពណ៌ស នៅកណ្តាលទ្រូងថ្នល់ យានយន្តណានៅខាងគំនូសដាច់ៗអាចបរកាត់បាន ។

ង-គំនូសអង្កន់កាត់ទទឹងទ្រូងថ្នល់ ឬផ្លូវបោះដែកគោល ជាសញ្ញាសំរាប់ថ្មើរជើងឆ្លងកាត់ ។

ច-គំនូសបន្ទាត់ចង្អូតពណ៌ ស កាត់ទទឹងទ្រូងថ្នល់ នៅពីមុខគំនូសអង្កន់កាត់ទទឹងទ្រូងថ្នល់ ឬផ្លូវបោះដែកគោលជាសញ្ញាអោយយានជំនិះឈប់នៅទីងកន្លែងនេះ ដើម្បីរង់ចាំថ្មើរជើងឆ្លងផុត ឬភ្នាក់ងារសមត្ថកិច្ចអនុញ្ញាតឱ្យទៅ ឬមានភ្លើងសញ្ញាអោយទៅ ។

២.ភ្លើងសញ្ញា

ក-ភ្លើងពណ៌ ក្រហមជាសញ្ញាឃាត់អោយឈប់ បើគ្មានឧបសគ្គនៅខាងមុខ យានជំនិះដែលនៅខាងស្តាំបំផុតអាចបត់ស្តាំបាន ។

ខ-ភ្លើងពណ៌ លឿងជាសញ្ញាអោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ បើយានជំនិះឆ្លងផុតគំនូសបន្ទាត់កំណត់អោយឈប់នៃផ្លូវបំបែកហើយត្រូវបន្តដំណើរទៅមុខ ។

គ-ភ្លើងពណ៌ បៃតងជាសញ្ញាអនុញ្ញាតអោយធ្វើចរាចរណ៍ ។

ឃ-ភ្លើងភ្លឹបភ្លែតៗ ពណ៌លឿង ជាសញ្ញាអនុញ្ញាតអោយធ្វើចរាចរណ៍ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និងបន្ថយល្បឿន ។

៣.សញ្ញា នៃអ្នកបញ្ជាចរាចរណ៍

ក-ដៃម្ខាងលើកបញ្ឈរ ជាសញ្ញាអោយឈប់ ។

ខ-ដៃមួយ ឬដៃពីរដាក់តាមបណ្តោយស្មា ជាសញ្ញាអនុញ្ញាតអោយទៅមកបាន ។

មាត្រា ១២.-

ហាមមិនអោយបើកបរយានជំនិះទន្ទឹមគ្នា ។

មាត្រា ១៣.-

ហាមមិនអោយគ្រឿងយន្តកង់ច្រវាក់គ្រប់ប្រភេទបើកបរនៅលើទ្រូងថ្នល់ លើកលែងតែក្នុងករណីមានការអនុ-ញ្ញាតពិសេស ។ គ្រឿងយន្តទាំងនេះ នៅពេលផ្លាស់ប្តូរកន្លែង ត្រូវដាក់លើរថយន្តសំរាប់ដឹកឧបករណ៍ និងគ្រឿងចក្រធុនធ្ងន់ ។

មាត្រា ១៤.-

ហាមមិនអោយរថយន្តដែលមានទម្ងន់សរុបលើសពី ២០ តោន ធ្វើចរាចរណ៍លើផ្លូវថ្នល់សាធារណៈ និងស្ពាន ។ បើមានទម្ងន់លើសពីការកំណត់នេះត្រូវសុំការអនុញ្ញាតពីក្រសួងគមនាគមន៍ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

មាត្រា ១៥.-

ក្រុមរថយន្តនិមួយៗដែលអនុញ្ញាតអោយបើកបរជាក្បួន មិនត្រូវមានប្រវែងលើសពី ២៥០ម៉ែត្រ ។ ចន្លោះពីក្រុមមួយទៅក្រុមមួយទៀត ត្រូវមានប្រវែងតិចបំផុត ២០ម៉ែត្រ ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

មាត្រា ១៦.-

ហាមមិនអោយទោចក្រយានយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉ក ត្រីចក្រយានយន្ត រទេះអូសដោយសត្វ ធ្វើចរាចរណ៍ជាក្រុមដែលមានប្រវែងលើសពី ៦០ ម៉ែត្រ ។ ចន្លោះពីក្រុមមួយទៅក្រុមមួយទៀត ត្រូវមានប្រវែងតិចបំផុត ៦០ម៉ែត្រ ។ ចន្លោះពីយាន មួយទៅយានមួយទៀត ដែលធ្វើចរាចរណ៍នៅក្នុងក្រុមជាមួយគ្នា ត្រូវមានប្រវែងតិចបំផុត ៣ម៉ែត្រ ។

មាត្រា ១៧.-

នៅក្នុងក្រុង ទីរួមខេត្ត ឬទីប្រជុំជន អ្នកប្រើប្រាស់ផ្លូវសាធារណៈ ត្រូវធ្វើចរាចរណ៍តាមផ្លូវកំណត់ដោយគណៈកម្មាធិការប្រជាជនខេត្ត ក្រុង ។

មាត្រា ១៨.-

អ្នកបើកបរយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវជៀសគ្នានៅខាងស្តាំដៃរបស់ខ្លួន ។ ពេលជៀសគ្នានៅផ្លូវចង្អៀត ឬផ្លូវអាចមានគ្រោះថ្នាក់ អ្នកបើកបរត្រូវបន្ថយល្បឿន ។ ក្នុងករណីចាំបាច់អ្នកបើកបរយានជំនិះណាចង់បានទៅមុន ត្រូវធ្វើសញ្ញាសុំផ្លូវ ដោយលើកដៃដោយភ្លើងចង្កៀង ឬដោយស៊ីផ្លេ ហើយត្រូវរង់ចាំយានជំនិះដែលមកពីខាងមុខបញ្ចេញសញ្ញាយល់ព្រមអោយទៅ ឬឈប់ទើបអាចធ្វើដំណើរទៅបាន ។ ពេលជៀសគ្នានៅផ្លូវតូច ដែលចូលបានតែយានជំនិះមួយ តែមានកន្លែងសំរាប់ជៀសគ្នា យានជំនិះណាមកដល់កន្លែងនោះមុនត្រូវឈប់រង់ចាំ ដើម្បីអោយយានជំនិះមួយទៀតជៀសបានស្រួល ។

ពេលជៀសគ្នានៅចំណោត យានជំនិះចុះចំណោតត្រូវឈប់ដើម្បីទុកអោយយានជំនិះឡើងចំណោតទៅមុន ។ យានជំនិះ ២ជួបគ្នា យានជំនិះណាមើលឃើញនៅលើផ្លូវខាងមុខខ្លួនមានឧបសគ្គត្រូវឈប់ដើម្បីទុកផ្លូវ អោយយានជំនិះមួយទៀតទៅមុន ។ នៅពេលឈប់យានជំនិះជួបគ្នាត្រូវបិទភ្លើងហ្វា ហើយបើកភ្លើងកូតវិញ ។

មាត្រា ១៩.-

អ្នកបើកបរយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវជែងគ្នានៅខាងឆ្វេងដៃរបស់ខ្លួន ។

នៅពេលថ្ងៃ អ្នកបើកបរយានជំនិះណាចង់ជែងគ្នា ត្រូវស៊ីផ្លេ ។

យានជំនិះដែលបរខាងមុខ បើស្តាប់ឮ ឬមើលឃើញសញ្ញាសុំជែង ហើយបើពិនិត្យឃើញថា នៅខាងមុខគ្មានឧបសគ្គ និងគ្មានគ្រោះថ្នាក់ទេ ត្រូវយល់ព្រមអោយជែង ដោយបន្ថយល្បឿង និងអែបទៅខាងស្តាំដៃ ហើយបញ្ចេញសញ្ញាអោយយានជំនិះខាងក្រោយបានដឹងឮ ឬឃើញផង ។ នៅពេលយានជំនិះខាងក្រោយកំពុងជែងយានជំនិះខាងមុខ ត្រូវនៅអែបខាងស្តាំដៃជានិច្ច ហើយមិនត្រូវបង្កើនល្បឿនឡើយ ។

យានជំនិះខាងក្រោយអាចជែងបាននៅពេលមើលឃើញសញ្ញាយល់ព្រមអោយជែងនៃយានជំនិះខាងមុខ តែត្រូវអោយសញ្ញាជែង ហើយក្តាប់អោយបានច្បាស់នូវសភាពផ្លូវខាងមុខ ។ ពេលជែងរួចហើយយានជំនិះត្រូវអែបខាងស្តាំដៃវិញ ដោយមិនបង្កអោយមានគ្រោះថ្នាក់ដល់យានជំនិះដែលអោយជែង ។

ហាមផ្តាច់មិនអោយជែងគ្នាជា ៣ជួរ ហើយហាមមិនអោយជែងគ្នានៅផ្លូវបត់ ផ្លូវបំបែក ផ្លូវខ្ពស់ទាប ផ្លូវចង្អៀត កំណាត់ផ្លូវជិតស្ពាន លើស្ពាន ឬកន្លែងមានសញ្ញាផ្លូវដែកឆ្លងកាត់ ឬពេលចុះចំណោត ពេលភ្លៀង ពេលចុះអ័ព្ទ ពេលចុះផ្លូវ

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ដីហុយដែលមិនអាចមើលផ្លូវឃើញច្បាស់ ។

មាត្រា ២០.-

អ្នកបើកបរយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទត្រូវបន្ថយល្បឿននៅផ្លូវបំបែក ផ្លូវតូច ផ្លូវចង្អៀត ផ្លូវដីហុយ ផ្លូវមានមនុស្សច្រើន ផ្លូវដាក់សញ្ញាបន្ថយល្បឿន ពេលឆ្លងកាត់ស្ពាន ពេលចុះចំណោត ពេលមានភ្លៀង ឬចុះអ័ព្ទ ពេលព្រលប់ ពេលព្រលឹម ។

មាត្រា ២១.-

នៅលើផ្លូវក្នុងក្រុង ទីរួមខេត្ត ឬទីប្រជុំជន រថយន្តធុនស្រាលមិនត្រូវមានល្បឿនលើសពី ៤០ គ.ម ក្នុងមួយម៉ោង រថយន្តធុនធ្ងន់ ត្រីចក្រយានយន្ត និងទោចក្រយានយន្តមិនត្រូវមានល្បឿនលើសពី ៣០ គ.ម ក្នុងមួយម៉ោង និងទោចក្រយានយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉ក មិនត្រូវមានល្បឿនលើសពី ២៥ គ.ម ក្នុង១ម៉ោង លើកលែងតែនៅលើផ្លូវមួយចំនួនដែលមានផ្លាកសញ្ញាកំណត់ល្បឿនផ្សេងៗ ពីនេះដោយក្រសួងគមនាគមន៍ ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

ក្នុងពេលបំពេញបេសកម្មរថយន្តពន្លត់អគ្គីភ័យ រថយន្តសង្គ្រោះអ្នកជម្ងឺ និងរថយន្តនគរបាល អាចមានល្បឿនលើសពីការកំណត់ខាងលើបាន ប៉ុន្តែត្រូវប្រើសញ្ញាសុំផ្លូវ ភ្លើង ឬស៊ីរ៉ែន ហើយត្រូវធានាសណ្តាប់ធ្នាប់ចរាចរ ។

នៅលើផ្លូវផុតទីប្រជុំជន យានជំនិះគ្រប់ប្រភេទត្រូវមានល្បឿនស្របតាមផ្លាកសញ្ញាកំណត់ល្បឿន របស់ក្រសួងគមនាគមន៍ ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ប៉ុន្តែរថយន្តធុនស្រាល មិនត្រូវមានល្បឿន លើសពី ៩០ គ.ម ក្នុង១ម៉ោង រថយន្តធុនធ្ងន់មិនត្រូវមានល្បឿនលើសពី ៧០ គ.ម ក្នុង១ម៉ោង ។

មាត្រា ២២.-

នៅលើផ្លូវដែលមានសញ្ញាកំណត់ អ្នកបើកបរលើផ្លូវធំ មានសិទ្ធិជាអាទិភាពលើអ្នកបើកបរលើផ្លូវតូច ។

មាត្រា ២៣.-

រថយន្តពន្លត់អគ្គីភ័យ រថយន្តសង្គ្រោះអ្នកជម្ងឺ ក្បួនរថយន្តដែលមានរថយន្ត ឬទោចក្រយានយន្តនគរបាលនាំមុខ រថយន្តនគរបាល ឬរថយន្តតម្រួតយោធា ដែលមានបន្លឺសំឡេងស៊ីរ៉ែន មានសិទ្ធិជាអាទិភាព ។ បើសិនជារថយន្តអាទិភាពដូចបានរៀបរាប់ខាងលើធ្វើចរាចរណ៍ស្របពេលជាមួយគ្នានោះ អាទិភាពត្រូវផ្តល់អោយរថយន្តពន្លត់អគ្គីភ័យ រួចមករថយន្តសង្គ្រោះអ្នកជម្ងឺ ។ ក្នុងករណីចាំបាច់ជាបន្ទាន់ ដោយមកពីមានមហន្តរាយធ្ងន់ធ្ងរ គ្រោះថ្នាក់ដល់អាយុជីវិតមនុស្ស ឬមានចលាចលក្នុងសង្គម រថយន្តពន្លត់អគ្គីភ័យ រថយន្តសង្គ្រោះអ្នកជម្ងឺ រថយន្តនគរបាល រថយន្តតម្រួតយោធា អាចបើកបរបញ្ច្រាសទិស ដែលមានសញ្ញាហាមឃាត់បាន ប៉ុន្តែត្រូវប្រើសញ្ញាសុំផ្លូវ ។

ក្នុងខណៈខាងលើទាំងនេះ អ្នកធ្វើចរាចរទាំងឡាយ ត្រូវឈប់នៅខាងស្តាំដៃរបស់ខ្លួន ហើយនឹងធ្វើចរាចរវិញបានលុះត្រាតែរថយន្តខាងលើបានចេញផុតពីកន្លែងដែលខ្លួនឈប់ ។

មាត្រា ២៤.-

ពេលជិតមកដល់ផ្លូវបំបែក ឬរង្វង់មូល អ្នកបើកបរត្រូវបន្ថយល្បឿន និងត្រូវបញ្ចេញសញ្ញា : ស៊ីផ្លេពេលថ្ងៃ ភ្លើងសញ្ញាពេលយប់ ។

-នៅផ្លូវបំបែកដែលមានសិទ្ធិស្មើគ្នា យានជំនិះដែលគ្មានយានជំនិះនៅខាងស្តាំរបស់ខ្លួន មានសិទ្ធិជាអាទិភាព ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

-នៅរង្វង់មូល យានជំនិះស្ថិតនៅក្នុងរង្វង់មូលមានសិទ្ធិជាអាទិភាព ។

មាត្រា ២៥

នៅពេលមកដល់ជិតស្ពានដំណាលគ្នា សំរាប់រថយន្តតែមួយ រថយន្តធុនស្រាល មានអាទិភាពលើរថយន្តធុនធ្ងន់ ។

ក្នុងករណីដែលរថយន្តមួយបានចូលស្ពានរួចទៅហើយ រថយន្តនោះមានសិទ្ធិជាអាទិភាព ។ បើស្ពានមានក្រាលក្តារសណ្តកតាមបណ្តោយសំរាប់ទ្រកង់ យានជំនិះត្រូវបរលើក្តារនោះ ។ នៅលើស្ពានដែលមានប្រវែងតិចជាង ២០ម៉ែត្រ យានយន្តដែលមានទម្ងន់ធ្ងន់ ឬរថយន្តផ្ទុកទំនិញធ្ងន់ ត្រូវឆ្លងស្ពានម្តងមួយៗ ទោះជាមានសណ្តោងគ្នាក៏ដោយ ។

នៅលើស្ពានដែលមានផ្លូវរថភ្លើង អ្នកធ្វើចរាចរគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវអនុវត្តតាមការណែនាំ ឬសញ្ញាទង់របស់ភ្នាក់ងារមានសមត្ថកិច្ចប្រចាំការនៅទីនោះ តាមភ្លើងសញ្ញា ឬផ្លាកសញ្ញា ប្រសិនបើមាន ។ ក្នុងករណី គ្មានភ្នាក់ងារមានសមត្ថកិច្ចនៅប្រចាំការហើយមានរថភ្លើងមកដល់ រថភ្លើងត្រូវមានសិទ្ធិជាអាទិភាព ។ នៅលើស្ពានហាមមិនអោយយានយន្តមានទម្ងន់ធ្ងន់ធ្វើចរាចរណ៍ជាខ្សែ ឬជាក្បួន ។

មាត្រា ២៦.-

នៅកំពង់ចំលងយានជំនិះមកដល់មុន មានសិទ្ធិឆ្លងមុន លើកលែងតែករណីយានយន្តដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ២៣ រថយន្តរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំ រថយន្តទូត រថយន្តនាំសារ រថយន្តក្រសួងគមនាគមន៍ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ដែលមានភារកិច្ចជួសជុលស្ពានថ្នល់ជាបន្ទាន់ ។ ក្រៅពីរថយន្តមានអាទិភាពខាងលើនេះ រថយន្តដែលចាត់ទុកថាមានអាទិភាពជាបន្តបន្ទាប់គឺ :

១-រថយន្តដឹកសុទ្ធតែសាច់ស្រស់ បន្លែស្រស់ ទំនិញឆាប់រលួយ ស្អុយ ឬសត្វរស់ ។

២-រថយន្តទេសចរណ៍ដែលកំពុងដឹកភ្ញៀវ ធ្វើទស្សនកិច្ច ។

៣-រថយន្តអាជីវកម្មដឹកអ្នកដំណើរ ។

នៅពេលឆ្លងកំពង់ចម្លង អ្នកដំណើរទាំងអស់ត្រូវចុះពីយានជំនិះ ។ អ្នកបើកបរយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវគោរពបទបញ្ជារបស់កំពង់ចម្លង តាមការណែនាំរបស់បុគ្គលិកប្រចាំការនៅទីនោះ ។

មាត្រា ២៧.-

ពេលជិតមកដល់ផ្លូវរថភ្លើង អ្នកបើកបរយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទត្រូវបន្ថយល្បឿន ហើយឈប់នៅនឹងកន្លែងចម្ងាយប្រ វែងពីរម៉ែត្រពីរបាំងផ្លូវរថភ្លើង តាមការបញ្ជាពីភ្នាក់ងារទទួលខុសត្រូវនៅទីនោះ ។

ក្នុងករណីគ្មានរបាំង គ្មានភ្នាក់ងារទទួលខុសត្រូវ ពេលឃើញរថភ្លើងជិតមកដល់ អ្នកធ្វើចរាចរណ៍គ្រប់ប្រភេទត្រូវឈប់ចម្ងាយយ៉ាងតិច ៥ម៉ែត្រ ពីផ្លូវរថភ្លើង ។

ហាមមិនអោយធ្វើចរាចរណ៍លើផ្លូវរថភ្លើង ។

មាត្រា ២៨.-

ការចតយានជំនិះ ត្រូវហាមឃាត់ក្នុងករណីដូចខាងក្រោម :

ក-នៅកន្លែងដែលមានផ្លាកសញ្ញា ហាមមិនអោយចត ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ខ-នៅកន្លែងដែលមានផ្លាកសញ្ញា ហាមមិនអោយឈប់ ។

គ-នៅកន្លែងដែលបំរុងទុកសំរាប់យានជំនិះប្រភេទផ្សេងទៀត ។

ឃ-នៅចម្ងាយតិចជាង ១០ ម៉ែត្រពីផ្លូវបំបែក ឬផ្លូវបត់ និងចម្ងាយកង់ឃ្លាតលើសពី ២០ស.ម ពីចិញ្ចើមថ្នល់ ឬជាយថ្នល់ ។

ង-កន្លែងដែលមានរថយន្តចតនៅម្ខាងថ្នល់ហើយ លើកលែងតែថ្នល់នោះអាចចតបានទាំង២ ខាង ។

ច-នៅច្រកចេញ-ចូល លើកលែងតែរថយន្តរបស់ម្ចាស់អចលនវត្ថុនោះ ។

ឆ-នៅមុខច្រកចេញ-ចូល សាលទស្សនីយភាព សាលប្រជុំ ។

ជ-នៅលើគំនូសអង្កត់កាត់ទទឹងទ្រូងថ្នល់ ឬផ្លូវបោះដែកគោលសំរាប់ថ្មើរជើង ។

ឈ-នៅមុខមន្ទីរអន្តរាគមន៍អគ្គិភ័យ ឬមន្ទីរនគរបាល នៅកន្លែងបូមទឹក សំរាប់អគ្គិភ័យ ។

ញ-នៅលើស្ពាន លើចំណោត ឬនៅរង្វង់មូល ។

ដ-នៅលើផ្លូវរថភ្លើង ដែលឆ្លងកាត់ថ្នល់ ។

មាត្រា ២៩.-

អ្នកបើកបររថយន្តគ្រប់ប្រភេទ ត្រាក់ទ័រ ត្រីចក្រយានយន្ត និងទោចក្រយានយន្ត ដែលមានចំណុះស៊ីឡាំង ចាប់ពី ១០០សង់ទីម៉ែត្រគីបឡើងទៅ ត្រូវមានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយក្រសួងគមនាគមន៍ ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

នគរបាលជាអ្នកបើកបររថយន្ត ទោចក្រយានយន្ត ឬត្រីចក្រយានយន្តដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់រដ្ឋ ត្រូវមានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយក្រសួងមហាផ្ទៃ ។

នគរបាលដែលប្រើប្រាស់រថយន្ត ទោចក្រយានយន្ត ឬត្រីចក្រយានយន្តជាកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនត្រូវមានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយក្រសួងគមនាគមន៍ ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

យោធាជាអ្នកបើកបររថយន្ត ទោចក្រយានយន្ត ឬត្រីចក្រយានយន្ត ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់រដ្ឋ ត្រូវមានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយក្រសួងការពារប្រទេស ។

យោធាដែលប្រើប្រាស់រថយន្ត ទោចក្រយានយន្ត ឬត្រីចក្រយានយន្តដែលជាកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ត្រូវមានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយក្រសួងគមនាគមន៍ ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

អ្នកសុំបើកបរត្រូវពិនិត្យកាយសម្បទានៅក្រសួង មន្ទីរ ឬការិយាល័យសុខាភិបាលជាមុន ។

មាត្រា ៣០.-

ប័ណ្ណបើកបរមាន ០៥ ប្រភេទ :

១-ប័ណ្ណបើកបរទោចក្រយានយន្ត អ្នកមានប័ណ្ណនេះអាចបើកបរវេស្បា និងទោចក្រយានយន្ត "ម៉ូតូ" ដែលចំណុះស៊ីឡាំងពី ១០០សង់ទីម៉ែត្រគីប រហូតដល់ ១២៥សង់ទីម៉ែត្រគីប ។

អ្នកកាន់ប័ណ្ណនេះត្រូវមានអាយុចាប់ពី ១៨ឆ្នាំឡើងទៅ ។

២-ប័ណ្ណបើកបររថយន្តធុនស្រាល ឬធុនទេសចរណ៍ និងរថយន្តធុនមធ្យម ដែលមានទម្ងន់សរុបក្រោម

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

៣.៥០០ គីឡូក្រាម ។ អ្នកកាន់ប័ណ្ណនេះត្រូវមានអាយុចាប់ពី ១៨ឆ្នាំឡើងទៅ ។

៣-ប័ណ្ណបើកបររថយន្តធុនធ្ងន់ដឹកអ្នកដំណើរ អ្នកមានប័ណ្ណនេះអាចបើកបររថយន្តដែលមានទម្ងន់សរុបចាប់ពី ៣.៥០០ គីឡូក្រាម និងត្រូវមានអាយុចាប់ពី ២២ឆ្នាំឡើងទៅ ។

៤-ប័ណ្ណបើកបររថយន្តធុនធ្ងន់ដឹកទំនិញ អ្នកមានប័ណ្ណនេះអាចបើកបររថយន្តដែលមានទម្ងន់សរុបចាប់ពី ៣៥០០គីឡូក្រាមឡើងទៅ និងត្រូវមានអាយុចាប់ពី ២២ឆ្នាំឡើងទៅ ។

៥-ប័ណ្ណបើកបរត្រាក់ទ័រកសិកម្មអ្នកមានប័ណ្ណនេះអាចបើកបរត្រាក់ទ័រកសិកម្មទាំងឡាយដោយមាន ឬគ្មានរ៉ឺម៉កនិងត្រូវមានអាយុចាប់ពី ១៨ឆ្នាំឡើងទៅ ។

អ្នកដែលមានប័ណ្ណបើកបរយានយន្តគ្រប់ប្រភេទណា ត្រូវបើកបរយានយន្តប្រភេទនោះ ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីដែលអ្នកបើកបរមានប័ណ្ណបើកបររថយន្តធុនធ្ងន់ដឹកអ្នកដំណើរ អាចបើកបររថយន្តគ្រប់ប្រភេទបាន និងមានប័ណ្ណបើកបររថយន្តធុនធ្ងន់ដឹកទំ និញ អាចបើកបររថយន្តធុនស្រាល ឬត្រាក់ទ័រកសិកម្មបាន ។

ចំពោះអ្នកបើកបរយានយន្តឧបករណ៍ក៏ត្រូវមានប័ណ្ណបើកបររថយន្តធុនធ្ងន់ និងវិញ្ញាបនប័ត្របញ្ជាក់សមត្ថភាពប្រើប្រាស់ យានយន្តឧបករណ៍នោះ ដែលចេញដោយសាមីអង្គភាព ។

ជនបរទេសដែលបើកបរយានយន្តនៅលើផ្លូវសាធារណៈនៃរដ្ឋកម្ពុជា ត្រូវមានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយសាមីប្រទេសព្រម ទាំងមានការអនុញ្ញាតពីក្រសួងគមនាគមន៍ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ទៀតផង ក្នុងករណីគ្មានប័ណ្ណបើកបរចេញដោយសាមីប្រទេស ត្រូវធ្វើពាក្យសុំប្រលងប័ណ្ណបើកបរនៅក្រសួងគមនាគមន៍ ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

មាត្រា ៣១.-

អ្នកបើកបរគ្រប់ប្រភេទ មិនត្រូវផឹកស្រា និងជាតិស្រវឹងក្នុងពេលបើកបរ ។

ជំពូកទី ៤

លក្ខណៈបច្ចេកទេស នៃយានជំនិះ

មាត្រា ៣២.-

យានជំនិះគ្រប់ប្រភេទត្រូវមានប្រព័ន្ធហ្វ្រាំង និងប្រដាប់បន្លឺសំឡេង កញ្ចក់មើល ក្រោយ និងសំភារៈសុវត្ថិភាពលើកលែងតែរទេះអូស រុញដោយមនុស្ស ឬអូសដោយសត្វ ។

មាត្រា ៣៣.-

យានយន្តគ្រប់ប្រភេទ ត្រូវមានផ្លាកលេខច្បាស់ល្អ មានភ្លើងបំភ្លឺ និងមានភ្លើងសញ្ញាទាំងមុខ ទាំងក្រោយ ។

មាត្រា ៣៤.-

រថយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉ក ពេលថ្ងៃត្រូវដាក់សញ្ញារាងត្រីកោណ ពណ៌លឿងនៅលើកាប៊ីន ។ ពេលយប់រថយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉កត្រូវដាក់កញ្ចក់កាតាហ្វូតរាងមូល ពណ៌ក្រហម ទាំងនៅខាងមុខរថយន្ត និងខាងក្រោយរ៉ឺម៉ក ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ក្នុងករណីរថយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉កជាច្រើនបន្តគ្នា រ៉ឺម៉កចុងក្រោយត្រូវដាក់លេខរ៉ឺម៉ក និងលេខរថយន្ត ។ ពេលថ្ងៃ និងពេលយប់ត្រូវដាក់សញ្ញាដូចមានចែងខាងលើ ទាំងនៅខាងមុខរថយន្ត និងខាងក្រោយរ៉ឺម៉ក ។ រថយន្ត និងរ៉ឺម៉ក ត្រូវបន្តភ្ជាប់គ្នាអោយបានមាំមួនល្អ ។

មាត្រា ៣៥.-

យានជំនិះគ្រប់ប្រភេទត្រូវមានទទឹងអតិបរិមា ២ម-៥០ និងកំពស់អតិបរមា ៣ម-៥០ ។ ចំពោះរថយន្ត ហាមមិនអោយរៀបទំនិញចេញក្រៅពីគែមចំហៀង និងមានកំពស់ពី ៣ម-៥០ គិតពីផ្ទៃដីឡើងទៅ ។

ក្នុងករណីសំភារៈ ឬគ្រឿងចក្រធ្ងន់ៗ យានជំនិះទាំងនោះអាចមានទទឹងលើសពី ២ម-៥០ ។ ទំនិញដែលផ្ទុកលើរថយន្តដឹកជញ្ជូនធុនធ្ងន់ លើរថយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉ក និងត្រូវលូតចេញទៅខាងមុខ និងទៅខាងក្រោយលើសពី ៣ម៉ែត្រ ។

ចំពោះរទេះអូសដោយសត្វ ត្រូវមានបន្ទះដែកប៉ាន ឬកៅស៊ូប៉ានកង់ ប្រវែងតិចបំផុត ៤ស.ម ។ ក្នុងករណីមានប៉ានកៅស៊ូក្បាលដែកគោល វាយភ្ជាប់ទៅនឹងកង់ ត្រូវមានបន្ទាត់ផ្ចិតតិចបំផុត ១ស.ម ហើយលេចផុតពីផ្ទៃកៅស៊ូខ្ពស់បំផុត 0, ៤0 ស.ម ។ រទេះដែលផ្ទុកទំនិញហើយ មិនត្រូវមានបណ្តោយលើសពី ១០ម និងកំពស់លើសពី ២ម គិតពីផ្ទៃដីឡើងទៅ ។

ចំពោះស៊ីក្លូ មិនអនុញ្ញាតអោយរៀបទំនិញបាំងមុខអ្នកធាក់ស៊ីក្លូឡើយ ។

ចំពោះរទេះសេះ មិនអនុញ្ញាតអោយផ្ទុកមានទម្ងន់លើសពី ៤00 គក្រឡើយ ។

ចំពោះរ៉ឺម៉កម៉ូតូ មិនអនុញ្ញាតអោយផ្ទុកមនុស្សលើសពី ៦នាក់ ឬបើមានផ្ទុកទំនិញផង ទម្ងន់សរុបមិនត្រូវលើសពី ៤00គក្រ ។

មាត្រា ៣៦.-

បណ្តោយនៃរថយន្តគ្រប់ប្រភេទដោយគិតទាំងទំនិញ ឧបករណ៍ ឬសំភារៈដែលផ្ទុកផងត្រូវកំណត់ដូចតទៅ :

ក-រថយន្តមានភ្លៅកង់២ ឬរថយន្តកង់ ៦ ត្រូវមានបណ្តោយអតិបរមា ១០ម ។

ខ-រថយន្តមានភ្លៅកង់ ៣ ឬរថយន្តកង់ ១0 ត្រូវមានបណ្តោយអតិបរមា ១១ម ។

គ-រថយន្តសំរាប់ដឹកឧបករណ៍ និងគ្រឿងចក្រគ្រប់ធុនធ្ងន់ ត្រូវមានបណ្តោយអតិបរិមា ១៤ម ។

ឃ-រថយន្តសណ្តោងរ៉ឺម៉ក ត្រូវមានបណ្តោយអតិបរិមា ១៥ម ។

មាត្រា ៣៧.-

ទម្ងន់សង្កត់លើដីដោយរថយន្តមួយ មិនត្រូវលើសពី ១៥0គក្រក្នុង ១ស.ម នៃប្រវែងបន្ទាសំបកកង់ឡើយ ។ ប្រវែបន្ទានេះ ត្រូវវាស់តែបន្ទាសំបកកង់ថ្មីដែលដឹកនឹងដីរឹងមិនស្រុតក្នុងពេលធ្វើចលនាធម្មតា ។

កង់របស់រថយន្តក៏ដូចជាកង់របស់រ៉ឺម៉កដែរ ត្រូវមានសំបកកៅស៊ូល្អ មិនរលប់ក្រឡា គ្មានប្រេះ ។

មាត្រា ៣៨.-

ការត្រួតពិនិត្យលក្ខណៈបច្ចេកទេសចំពោះយានយន្តប្រើប្រាស់ ធ្វើអាជីវកម្មជាសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រសួងគមនាគមន៍ដឹកជញ្ជូន និងប្រៃសណីយ៍ ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ជំពូកទី ៨
អំពីសិទ្ធិរបស់អង្គភារមានសមត្ថកិច្ចដោះស្រាយបទល្មើស
និងបទបញ្ជាចរាចរណ៍

មាត្រា ៣៩.-

នៅពេលមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ តម្រួតចរាចរណ៍ មានសិទ្ធិដូចតទៅ :

- ចុះធ្វើការពិនិត្យកត់ត្រា ស៊ើបអង្កេតកន្លែងកើតហេតុ
- សម្រួលចរាចរណ៍អោយមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និងសន្តិសុខ
- ពិនិត្យប័ណ្ណបើកបរអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណ ប័ណ្ណសំគាល់យានជំនិះ និងសៀវភៅត្រួតពិនិត្យលក្ខណៈបច្ចេកទេសយានជំនិះពីអ្នកបើកបរយានជំនិះ ។
- ឃាត់ខ្លួនជាបណ្តោះអាសន្នជនប្រព្រឹត្តបទល្មើស ដើម្បីពិនិត្យ និងធ្វើកំណត់ហេតុគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ ។

មាត្រា ៤០.-

ជនណាបានឃើញគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ត្រូវរិះរកគ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះជនរងគ្រោះ ដោយបញ្ជូនទៅមន្ទីរពេទ្យដែលនៅជិតបំផុត និងផ្តល់ដំណឹងជាបន្ទាន់ទៅនគរបាលចរាចរណ៍ ។

នៅពេលបានទទួលដំណឹងពីគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ នគរបាលចរាចរណ៍ត្រូវចុះទៅពិនិត្យជាបន្ទាន់ ។

មាត្រា ៤១.-

ចំពោះគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ណា ដែលមានភាគីម្ខាងជាភ្នាក់ងារទូត ឬបេសកម្មទូត តម្រួតចរាចរណ៍ត្រូវធ្វើកំណត់ហេតុ និងធ្វើរបាយការណ៍មួយស្តីពីគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍នេះ ផ្ញើទៅក្រសួងការបរទេស ដើម្បីជ្រាបជាពត៌មាន និងចាត់តំណាងអោយចូលរួមសហការជាមួយតម្រួតចរាចរណ៍ក្នុងការពិនិត្យ និងដោះស្រាយ ។

មាត្រា ៤២.-

ក្នុងករណីគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ ទោះបីជនល្មើសជាយោធិនក៏ដោយ ការស៊ើបអង្កេត ដោះស្រាយ ជាសមត្ថកិច្ចរបស់ស្ថាប័ននគរបាល ។ ក្នុងករណីធ្ងន់ធ្ងរ ស្ថាប័ននគរបាលមានសមត្ថកិច្ចត្រូវបញ្ជូនសំណុំរឿងសព្វគ្រប់ទៅតុលាការប្រជាជនខេត្ត-ក្រុង ដើម្បីសំរេច ។

មាត្រា ៤៣.-

សមត្ថកិច្ចដោះស្រាយបទល្មើសនឹងបទបញ្ជាចរាចរណ៍ត្រូវកំណត់ដូចតទៅ :

- ភ្នាក់ងារតម្រួតចរាចរណ៍ខេត្ត-ក្រុង មានសិទ្ធិណែនាំ ព្រមាន និងពិន័យជាប្រាក់ពី ៥០០រៀល ដល់ ១៥០០ រៀល ។
- ការិយាល័យតម្រួតចរាចរណ៍ខេត្ត-ក្រុង មានសិទ្ធិពិន័យជាប្រាក់ពី ១.៥០១ រៀល ដល់ ១២.០០០ រៀល

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

និងធ្វើការសំរុះសំរួលពីសំណងនៃការខូចខាតសំភារៈ ។ បើការសំរុះសំរួលនោះមិនបានសំរេច ត្រូវបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅមន្ទីរនគរបាលខេត្ត-ក្រុង ពិនិត្យសំរេច ។

- មន្ទីរនគរបាលខេត្ត-ក្រុងមានសិទ្ធិពិន័យជាប្រាក់ពី ១២.០០១រៀល ដល់ ៤០.០០០ រៀល ដកហូតប័ណ្ណបើកបរ តាមការកំណត់របស់ក្រសួងមហាផ្ទៃ និងធ្វើការសំរុះសំរួលអំពីសំណងនៃការខូចខាតសំភារៈ ។ បើការសំរុះសំរួលមិនបានសំរេច ត្រូវបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅតុលាការប្រជាជនខេត្ត-ក្រុង ។

ប្រាក់ពិន័យត្រូវបង់ចូលថវិការដ្ឋក្រោយពីកាត់ ៤០ភាគរយ សំរាប់ផ្តល់ជារង្វាន់ដល់ភ្នាក់ងារតម្រួតចរាចរណ៍ ឬអង្គភាពតម្រួតចរាចរណ៍ ។

មាត្រា ៤៤.-

សមត្ថកិច្ចដោះស្រាយបណ្តឹងតវ៉ាអំពីពិន័យត្រូវកំណត់ដូចតទៅ :

- ការតវ៉ាលើសេចក្តីសំរេចអំពីពិន័យរបស់ភ្នាក់ងារតម្រួតចរាចរណ៍ ត្រូវការិយាល័យតម្រួតចរាចរណ៍ខេត្ត ក្រុង សំរេច ។
- ការតវ៉ាលើសេចក្តីសំរេចអំពីពិន័យ និងសេចក្តីសំរេចផ្សេងៗ ទៀតរបស់ការិយាល័យតម្រួតចរាចរណ៍ខេត្ត ក្រុង ត្រូវមន្ទីរនគរបាលខេត្ត-ក្រុងសំរេច ។
- ការតវ៉ាលើសេចក្តីសំរេចអំពីពិន័យ និងសេចក្តីសំរេចផ្សេងៗទៀតរបស់មន្ទីរនគរបាលខេត្ត ក្រុង ត្រូវគណៈកម្មាធិការប្រជាជនខេត្ត-ក្រុងសំរេច ។

មាត្រា ៤៥.-

ក្នុងករណីជនប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបទបញ្ជាចរាចរណ៍មិនព្រមបង់ប្រាក់ពិន័យ ត្រូវបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅតុលាការប្រជាជនខេត្ត-ក្រុងពិនិត្យសំរេច ។

ជំពូកទី ៦

ទោសបញ្ញត្តិស្តីអំពីបទល្មើសនឹងបទបញ្ជាចរាចរណ៍

មាត្រា ៤៦.-

អ្នកបើកបរណាប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបទបញ្ជាចរាចរណ៍ ក្នុងពេលបំពេញភារកិច្ច បង្កអោយមានគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវទទួលខុសត្រូវខាងបទព្រហ្មទណ្ឌទៅតាមកំរិតនៃគ្រោះថ្នាក់ ។ រីឯអង្គភាពសាមី ឬអ្នកបញ្ជាត្រូវទទួលខុសត្រូវខាងបទរដ្ឋប្បវេណី ។

ក្រៅពីពេលបំពេញភារកិច្ច ឬគ្មានអ្នកបញ្ជា អ្នកបើកបរណាប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបទបញ្ជាចរាចរណ៍ បណ្តាលអោយមានគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវទទួលទោសទាំងបទព្រហ្មទណ្ឌផង និងបទរដ្ឋប្បវេណីផង ។

មាត្រា ៤៧.-

ត្រូវទទួលការអប់រំណែនាំ ឬព្រមានចំពោះជនដែលបានប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ៥ . ៧ . ៩. . ១១ ចំណុច១ មាត្រា ១២ . ១៥. ១៦ .២៣. ២៦. ២៧ នៃច្បាប់នេះ ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

មាត្រា ៤៨.-

ត្រូវពិន័យជាប្រាក់ពី ៥០០រៀល ដល់ ១.០០០រៀល ចំពោះជនដែលបានប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ១៧. ១៨ . ១៩ . ២០ . ២១. ២២. ២៤ . ២៥. ២៨ . ៣៣ . ៣៥ នៃច្បាប់នេះ ។

មាត្រា ៤៩.-

ត្រូវពិន័យជាប្រាក់ពី ១.០០១រៀលដល់ ១.៥០០រៀល ចំពោះជនដែលបានប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ១១ ចំណុច ២ និង៣ មាត្រា ១៣. ២៩. ៣០. ៣២. ៣៤. ៣៦. ៣៧ នៃច្បាប់នេះ ។

មាត្រា៣២ នៃច្បាប់នេះ មិនត្រូវអនុវត្តទៅលើជនប្រើប្រាស់ទោចក្រយានឡើយ ។ ចំពោះអ្នកប្រើប្រាស់ទោចក្រយានយន្តដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ៣២ នេះ ត្រូវពិន័យជាប្រាក់ពី ១០០ រៀល ដល់ ៥០០រៀល ។

មាត្រា ៥០.-

ត្រូវដកហូតប័ណ្ណបើកបរជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងរយៈពេលមួយខែ ដល់ ៦ខែ ចំពោះជនណាដែលបានផឹកស្រា ឬជាតិស្រវឹង ក្នុងពេលដែលខ្លួនបើកបរ និងពិន័យជាប្រាក់ពី ១.៥០១រៀល ដល់ ១២.០០០រៀល ។ ក្នុងករណី ពុំរាងចាលត្រូវដកហូតប័ណ្ណបើកបរនេះជាស្ថាពរ និងពិន័យជាប្រាក់ទ្វេរមួយជាបី ។

មាត្រា ៥១.-

ជនណាលែងសត្វដែលខ្លួនបានចិញ្ចឹមអោយដើររកស៊ី ឬជនជាអាណាព្យាបាលបណ្តោយអោយក្មេងមានអាយុតិចជាង ៦ឆ្នាំ ដើររបេតរហូតលើផ្លូវសាធារណៈ បណ្តាលអោយមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ត្រូវទទួលខុសត្រូវខាងបទរដ្ឋប្បវេណី ។

មាត្រា ៥២.-

ជនណាដែលដាក់វត្ថុ ឬសំភារៈបង្កអោយស្ទះចរាចរណ៍បណ្តាលអោយខូចខាតទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ឬទ្រព្យសម្បត្តិប្រជាជនត្រូវទទួលខុសត្រូវខាងបទរដ្ឋប្បវេណី ។

មាត្រា ៥៣.-

ជនណាប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ១៤ នៃច្បាប់នេះ ត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ក្នុងទម្ងន់លើសមួយតោន ៥.០០០ រៀល ។ ក្នុងករណីពុំរាងចាលត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់នេះទ្វេរមួយជាបី ។

មាត្រា ៥៤.-

អនីតិជនណាប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ១០ នៃច្បាប់នេះ ត្រូវអប់រំព្រមាន ។

ក្នុងករណីពុំរាងចាល ត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ពី ១០.០០០រៀល ទៅ ២០.០០០រៀល ។

មាត្រា ៥៥.-

ជនណាប្រើប្រាស់រថយន្តដែលមិនទាន់បានសេចក្តីអនុញ្ញាតអោយធ្វើចរាចរណ៍ និងលិខិតទាំងឡាយតាមបទបញ្ជា ជនណាក្លែងផ្លាកលេខយាន ឬប្រើផ្លាកលេខយានក្លែងក្លាយ ក្លែងប័ណ្ណបើកបរ ប័ណ្ណសំគាល់យានយន្ត ឬប្រើប័ណ្ណបើកបរ

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ប័ណ្ណសំគាល់យានយន្តក្លែងក្លាយ ត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារពីមួយឆ្នាំ ដល់ បីឆ្នាំ ។

មាត្រា ៥៦.-

ជនណាបើកបរធ្វើអោយអ្នកដទៃមានរបួសរហូតទៅដល់ការអាក់ខានប្រកបការងារមួយរយៈដោយខ្វះការប្រុងប្រយ័ត្ន ជននោះត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារពីមួយខែ ដល់ មួយឆ្នាំ ក្នុងករណីគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍នោះបណ្តាលមកពីការមិនគោរព តាមបទបញ្ជាចរាចរណ៍ទាំងឡាយវិញ ជននោះត្រូវមានទោសដូចខាងលើជាអតិបរមា ។

មាត្រា ៥៧.-

ជនណាបើកបរធ្វើអោយអ្នកដទៃមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ពិការ ស្លាប់ រាងកាយត្រង់ណាមួយ អោយមានកាយវិកលកម្ម អោយបាត់បង់អវៈយវៈ ឬវិញ្ញាណណាមួយ ជននោះត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារពីមួយឆ្នាំ ដល់ បីឆ្នាំ ។

ក្នុងករណីគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍នោះបណ្តាលមកពីការមិនគោរព តាមបទបញ្ជាចរាចរណ៍ទាំងនោះវិញ ជននោះត្រូវមានទោសដូចខាងលើនេះជាអតិបរមា និងត្រូវដកហូតប័ណ្ណបើកបរជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងរយៈពេលមិនអោយលើសពី បីឆ្នាំ ។

មាត្រា ៥៨.-

ជនណាដែលត្រូវបានដកហូតប័ណ្ណបើកបរយានយន្តរួចហើយ នៅតែបន្តបើកបរទៀត ឬប្តឹងក្លែងដើម្បីសុំប័ណ្ណបើកបរមួយផ្សេងៗទៀត ជននោះត្រូវផ្តន្ទាទោសពន្ធនាគារពីមួយឆ្នាំ ដល់ បីឆ្នាំ ។

មាត្រា ៥៩.-

ជនណាបើកបរល្មើសនឹងបទបញ្ជាចរាចរណ៍ បណ្តាលឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាព អាយុជីវិតអ្នកដទៃ ហើយគេចខ្លួន ជននោះត្រូវផ្តន្ទាទោសពន្ធនាគារបន្ថែមទៀតពីមួយខែ ដល់ មួយឆ្នាំ ។

មាត្រា ៦០.-

ជនណាបើកបរបណ្តាលអោយមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ស្លាប់ អ្នកដទៃដោយចេតនា ជននោះត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារពី ១ឆ្នាំ ដល់ ៥ឆ្នាំ ។ ក្នុងករណីគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍នោះបណ្តាលមកពីមិនគោរពតាមបទបញ្ជាចរាចរណ៍ទាំងឡាយវិញ ជននោះត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារខាងលើនេះជាអតិបរមា ។

មាត្រា ៦១.-

ទណ្ឌកម្មដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវតែយកទៅផ្តន្ទាទោសជាដរាប ។ក៏ប៉ុន្តែទណ្ឌកម្មទាំងនោះ មិនមែនជាឧបសគ្គដល់ការដាក់ទណ្ឌកម្មអោយសងសំណង និងបង់ជម្ងឺចិត្តដែលជនរងគ្រោះបានតាំងខ្លួនជាដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណី ប្តឹងសុំទាមទារអោយតុលាការទទួលស្គាល់ និងជួសជុលព្យសនកម្មដែលខ្លួនទទួលរងគ្រោះនោះ បន្ថែមពីលើទោសពន្ធនាគារ ឬទោសពិន័យជាប្រាក់បានឡើយ ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ជំពូកទី ៧

បទបញ្ញត្តិអវសាន

មាត្រា ៦២.-

បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយពីច្បាប់នេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។

ច្បាប់នេះរដ្ឋសភា នៃរដ្ឋកម្ពុជាបានអនុម័តនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩១ នាសម័យប្រជុំសាមញ្ញលើទី ២១ នីតិកាលទី ១ ។

ភ្នំពេញ.ថ្ងៃទី ១៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩១

ជ.រដ្ឋសភា

ប្រធាន

ហត្ថលេខា និងត្រា : ជា ស៊ីម

បានចម្លងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដើម

អគ្គលេខាធិការក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

ហត្ថលេខា និងត្រា : ចាន់ វ៉ែន

Downloaded from http://www.khmerlaws.com